

Restauracions contra oblit

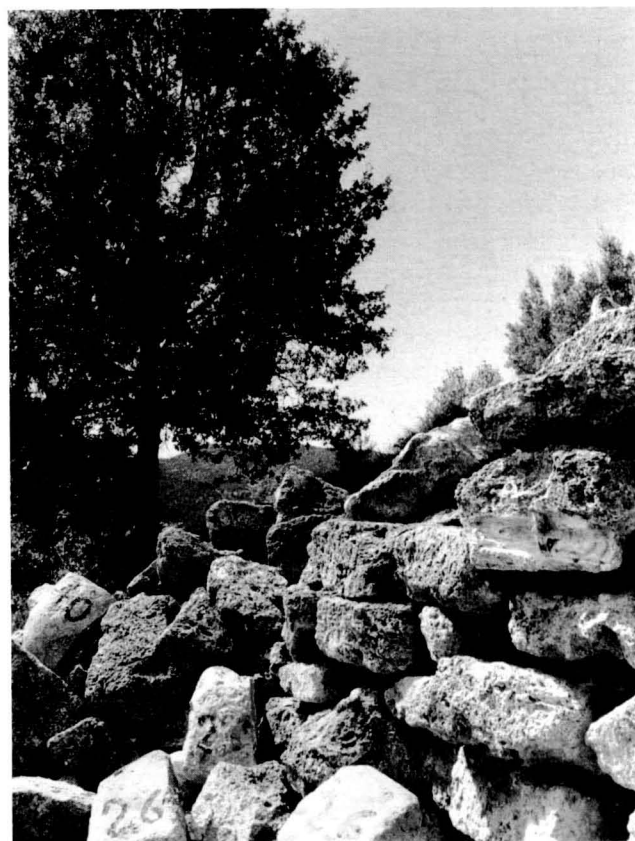
Una de les qüestions relacionades amb l'art que preocupa més a professionals i afeccionats és la de les restauracions, acceptades com a necessàries en gairebé tots els àmbits de pensament artístic. Dins d'una variada tipologia, la restauració arquitectònica, pel seu impacte públic, mereix que sigui tractada amb detall des de les pàgines de L'EROL, cenyint-nos, com és natural a les actuacions d'aquest tipus efectuades al Berguedà. Dins la nostra comarca s'han portat a terme des de fa anys un bon nombre de restauracions que han tingut com a objecte recuperar algunes de les millors edificacions: Sant Llorenç prop Bagà, Sant Vicenç d'Obiols, Sant Quirze de Pedret, Santa Maria i Sant Miquel de Lillet, per citar-ne només algunes, que poden unir-se a una llarga llista de noms, alguna de les quals ja ha vist revisada la seva primera restauració.

L'EROL anirà presentant a partir d'aquest mateix número una sèrie d'articles relacionats amb la restauració de monuments arquitectònics al Berguedà amb la voluntat de poder assolir una visió de conjunt del tema, on podran apreciar-se diferents acostaments i diferents solucions al problema i que s'obre amb una de les actuacions que més polèmica ha portat entre la gent de la comarca i de Berga en particular, la de Sant Quirze de Pedret. No és cap secret que qualsevol actuació d'aquesta mena en un edifici històric comporta discussions i desacords, no només dins del camp estrictament metodològic i especialitzat, sinó també dins l'estètic –camp molt més obert–, i àdhuc en el passional, a l'afectar notablement la imatge que fins ara tenia el monument, ja que gairebé s'inaugura una nova biografia de la cosa restaurada. És aquest canvi, algunes vegades profund, el que la implica en d'altres valoracions que fugen d'allò que és estrictament professional i rigorós.

Es pretén, doncs, a partir de la publicació d'aquests treballs, que s'obri una porta al debat; un debat que a vegades costa que es produeixi en mitjans de comunicació pública degut a la falta de compromís d'alguns historiadors i investigadors del tema, però que creiem necessari i enriquidor, en ser la restauració producte no tan sols d'una investigació prèvia sinó també de la interpretació i de les tendències de treball d'una època, cosa que l'allunya d'objectivitat absoluta.

Per altra banda, la conservació del patrimoni és per a les nostres institucions una forma de presentar sota diversos prismes la realitat i la història d'un país, fins a tal punt que cal pensar en la intencionalitat política de les restauracions com a quelcom inherent a elles. La prova d'això la tenim a la nostra comarca, on la major part dels edificis restaurats corresponen a l'època romànica en detriment de bones mostres de megalitisme, d'art barroc o d'arquitectura industrial que de ben segur la mereixerien, com és el cas del dolmen de Massanés, de l'església de la Consolació o de la fàbrica Asland al Clot del Moro, per posar tres exemples de desídia extrema.

De totes maneres, però, és innegable que a la comarca s'hi han produït restauracions de qualitat, i des d'aquí desitjaríem que, malgrat ésser generador de discussió i polèmica, es despertés a tots els nivells una més gran sensibilitat cap a aquest tema, que afecta la visió de les pròpies manifestacions artístiques.

Aquest munt de pedres, són les restes de la façana de Sta. Maria de la Baells, desmuntada en fer-se l'embassament i oblidada a St. Jordi (Cercs). GABI